

saavidt der i begge Tilfælde ikke i den Maade, hvorpaa den Paagældende har banet sig Afgang til det Sted, hvor Gjenstandene fandtes, er Noget, som udelukker Handlingen fra den mildere Bedømmelse", hvorved bemærkes, at der ved den sidste Restriction, der iøvrigt findes saavel i Fd. 11te April 1840 § 30 som i Udkastets § 231, fornemmelig sigtes til, at den Paagældende ikke maa have gjort Indbrud eller beslige. Smød en saadan Affattelse lader det sig imidlertid indvende, at det turde være vanskeligt at fastholde Begreberne „umiddelbar Forbrug" og „siebliffelig Brug" i deres hele Skarphed, og at Begrebet om „Fornødenheds-gjenstande" derhos synes at være altfor ampelt. Den overveiende Grund for Kommissionen til ikke at slutte sig til den nævnte Affattelse har dog været den Betragtning, at den væsentlig ringere Grad af Strafbarhed ved Tilvendelser af Gjenstande af ubetydelig Værdi formeentlig kan betinges af andre Momenter end Gjenstandens særegne Bestaafenhed. Dette Moment er vistnok af ikke lidet Betydning, og den omhandlede Bestemmelse forudsættes ganske sikkert særtil at kunne komme til Anvendelse, hvor der kun er Spørgsmaal om borttagelsen af ubetydelige Forbrugsgjenstande, Fødevarer, Brændsel og deslige, hvormed Opinionen ikke tager det saa strængt; men andre Hensyn kunne dog ogsaa komme i Betragtning, og de bør formeentlig ikke udelukkes ved Paragrafens Affattelse. Idet man har troet, at det vilde kunne tjene til at kaste Lys over den hele Bestemmelses rette Betydning, naar man i Spidsen af Paragraphen stillede det fra Fd. 1840 § 30 hentede Tilfælde, at Føde- eller Drillevarer borttages til umiddelbar Fortæring eller dog af ubetydelig Værdi — hvilket Tilfælde utvilsomt efter den almindelige Forståelse har en mindre strafværdig Karakter — har man derfor betegnet de Momenter, som i Almindelighed kunne medføre, at Handlingen har en væsentlig ringere Grad af Strafverdighed end Tyveri i Almindelighed, ved „den borttagne Gjenstands Ubetydelighed i Forbindelse med de særegne Omstændigheder, hvorunder, Borttagelsen har fundet Sted". Herunder indbefattes ikke blot det Tilfælde, at en ringe Gjenstand borttages til

Tilfredsstillelsen af en siebliffelig Trang, at en Smule Brændsel borttages i Stoven osv., men ogsaa saadanne Tilfælde, hvor særegne Forhold have Indflydelse paa Gjerningens Strafverdighed, idet den Skyldige ifølge dem kan have haft nogen Anledning til at mene, at Eiermanden ikke vilde tage, eller ikke var bemyndiget til at tage det saa nøle med Borttagelsen, t. Ex. hvor de to Personer i længere Tid have levet sammen i et Slags factiff Fællesskab, uden at Gjerningsmanden dog har troet, eller haft Anledning til at troe, at den Anden havde opgivet, eller ligefrem var villig til at opgive, sin udelukkende Eiendomsret over den enkelte borttagne Gjenstand. Nærmere at detaillere, hvad der skal forståes ved „særegne Omstændigheder", vilde være ikke blot særdeles vanskeligt, men tillige lidet hensigtsmæssigt, eftersom det dog maa være Meningen, ikke for meget at binde Domstolene i denne Henseende, men netop at gjøre det muligt for dem, i de enkelte Tilfælde, ved et fornuftigt Skjøn, at tage tilbørligt Hensyn til de faktiske Omstændigheder, som i det virkelige Liv kunne udvikle og fremstille sig paa saa mangfoldige Maader. Det er da ogsaa ifølge denne Betragtning, og fordi man, som ovenfor bemærket, anseer det ønskeligt, uden at forlade Grundtanken i Fdn. 11te April 1840 § 30, dog paa den anden Side at løsne Begrænsningen for dens praktiske Anvendelse, at man i Udkastets § 231 har forhøiet Maximum af den simple Fængselsstraf, der kan idømmes for de omhandlede Forseelser, fra 14 Dage indtil 1 Maaned; denne sidstnævnte Straf svarer, om den end i Art maa ansees for ringere, til Minimum af den for simpelt Tyveri i Almindelighed, 1ste Gang begaaet, foreskrevne Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, og det er derved betegnet, at der under Udkastets § 231 indbefattes Tilfælde, der i Strafbarhed kunne nærmere sig til de mindst strafværdige Tilfælde af egentligt Tyveri. — Den Bestemmelse i Slutningen af § 231, at de paagældende Forseelser kun skulle paatales (nemlig af det Offentlige), naar det begjæres af den Forurettede, stemmer med Reglen i Fdn. 11te April 1840 § 30 og trænger i sig selv neppe til nogen videre Begrundelse. Det vil formeentlig findes at være i sin